

til det, som det ærede Medlem fra Viborg (Klein) hævdede overfor ham. Han mente jo, at det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds havde udtalt til den gamle Ordfører for Finansloven her i Thinget (Holstein), at dette var en Advarsel om, at de ikke skulde blive allfor bløde. Det frygter jeg nu ikke for, at de skulle blive; men det forekommer mig, at der var en anden Ting i det ærede Medlems Udtalelser, og der er jeg enig med ham, nemlig at dette Valg er en Advarsel for Regjeringen og Høires Styrelse, nemlig den, at der ved dette Valg er blevet givet tydeligt Svar paa, at det ikke kan nytte at vente paa, at Befolkningen bliver træt eller fjed af at holde paa sin grundlovmæssige Ret. Det har det sidste Valg mere end noget andet tidligere Valg svaret paa. Jeg har nu siddet her i henved 14 Aar, omtrent lige saa længe som dette Ministerium har været ved Roret. Vi have i den Tid havt Valg 7 Gange, og det har naturligvis varieret med nogle ganske saa Stemmer op eller ned i de 14 Aar, men summa summarum er Resultatet bleven det, at vi paa ganske saa Stemmer nær staa ligesom den 25de April 1876, saa det er ikke saadant et Eftermiddagsarbejde, en Hastværksmending, det danske Folk har dannet sig, naar det staaar paa det Standpunkt, som det nu har holdt gennem 14 Aar og 7 Folketingsvalg. Deri er jeg altsaa enig med det ærede Medlem, at Valget kunde nok være en Advarsel, nemlig for Høires Styrelse til at vide, at de aldrig nogensinde faae det danske Folk til at bære sig ad som i 1866. De faae aldrig det danske Folk til at sende et Flertal af Repræsentanter ind, der vil gjøre Provisorierne til en lovlig Del af vor Forfatning. Det kunde ogsaa være en Advarsel, forekommer det mig, for de Herrer paa den anden Side, til at de ligesaa godt kunde opgive at vente efter det, naaget den hviderede Conseilspræsident var saa seierssikker, at han endog saa lagde, da de havde Delegeretmøde her i Kjøbenhavn i Efteraaret, at der ganske vist var langt tilbage, men et Stykke vare de dog komne frem! Savel, og nu ere de komne et Stykke tilbage igjen; frem og tilbage er lige langt, siger Ordspøget! Den Advarsel tror jeg altsaa, at vi kunne hente af Valget den 21de Januar, at det danske Folk giver nu ikke efter; det staaar fast paa sin lovlige Ret, og de faae os ikke til nogensinde at gaa med til at anerkjende Provisorierne for at være en lovlig Del af Forfatningen paa den Maade, som den bruges af vore politiske Modstandere. Deri er jeg enig med det ærede Medlem og vil ogsaa ligesom han se

stjellige andre Sager. Lad os kun det. Der er i alt Fald ingen Anledning for Venstre til, naar vi komme til Reformerne, at løbe fra al Ting, hvad vi naturligvis heller ikke vel kunne, naar der er Tale om, at vi kunne gjøre Fremstridt, men det, der hydes deraf, er nu ikke Noget at gjøre for Stads af. Kunne vi faae virkelige Fremstridt, mener jeg, vi skulle tage dem under alvorlig og velvillig Overveielse og hellere tage dem end blive, hvor vi ere. Men Et var jeg glad ved at høre fra den ærede første Taler (Holstein), og det var, naar han — for at bruge et Udtryk, der er meget populært, og som baade overfor Befolkningen og for ærede Medlemmer her i Salen fuldt ud antyder vor Mening — sagde, at vi ere ikke komne saa berusede herind over den Seir, som Grundlovspartiet, om jeg saa maa sige, har bundet, at vi skulde være blevne saa øre, at vi nu skulde rumle eller gjøre store Anstalter derover. Det vil De vist ikke faae det Mindste at se af. Er der Noget, vi her i Landet have faaet for meget af, saa er det det, og det er ikke værdt at faae mere af det. Lad os kun tage Sagen ganske rolig og ikke staa større Brød op, end vi kunne faae baagt. Deri er jeg fuldstændig enig med de Herrer og med den første Taler, at naar vi nu begynde paa Finanslovsbehandlingen og andet Lovgivningsarbejde her i Salen, saa gaa vi den jævne, rolige og støtte Vej, men hvad det angaar med vor grundlovmæssige Ret, saa haaber jeg, ja saa veed jeg, at der ikke er en Eneste af dem, der har stillet sig den 21de Januar, som Modstander af det provisoriske Væsen, der paa det Punkt vil vige saa meget som den mindste Smule. Kunne vi derimod forhandle om andre Ting og se at komme til Rette om Reformer, saa kunne vi nok prøve derpaa, saa er der Willighed dertil; selv det ærede Medlem for Holbæk Amts 5. Valgkreds sagde jo, at kom der noget virkeligt Godt, vilde han være med dertil, men i Grundlovsfagen haaber jeg, vi staa fast. Den Fornøielse haaber jeg ikke, vore politiske Modstandere skulle faae, at vi skulle springe op eller gjøre forfærdelig Blæst; nei vi ville iagttage: rolig og støt gaa frem i Arbejdet her i Salen. Hvad Grundlovsfagen angaar, staa vi derimod lige saa fast som overfor det militære Væsen, som foruden den Grundlovsfagen, vi ligge i, er et Realitetspørgsmaal mellem os og Høire. Det er en Realitet, som ligger os imellem, selv om vi komme ud af Grundlovsfagen, dette forfærdelige Militær-væsen, hvopsluger alle andre Ting her i Landet, som disse det faar Lov til at florere, som det laaber til, at de Herrer ville have det. Overfor de to Ting